မာတိကာ

	အရာနေမျိုး၏ အမှာစာ	၅
၁။	ပြတင်းပေါက်ကလေး	၁၅
၂။	အိမ်	၁၉
၃။	ပန်းဖလက်ကချာလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်	၂၅
၄။	လှည့်များရဲ့ကဖေး	၂၉
၅။	ပုရွက်ဆိတ်နှင့်ညတစ်ကောင်	၃၇
၆။	ကိုယ့်အကြောင်းမပါတဲ့ ဇာတ်လမ်း	၄၃
၇။	ဆံပင်ရှည်ရှည်အစွဲအလမ်း	၄၉
၈။	ရေကြီးချိန် အမှတ်တရများ	၅၅
၉။	နစ်ကူးအတွေး	၆၁
၁၀။	မြကွဒိန်နှင့်လူ	၆၇
၁၁။	ချစ်သူတွေရဲ့နာရေးသတင်း	၇၃
၁၂။	အဖေနဲ့ကျွန်တော့် အပိုင်းအစ	၇၉
၁၃။	မနက်ခင်းတစ်ခုမှာပျောက်ဆုံးသွားသူ တစ်ယောက်အကြောင်း	၈၅
၁၄။	မိုးကာအကျီ	၈၉
၁၅။	ဟင်းနစ်တုံးရဲ့အရသာ	၉၃
၁၆။	ယဉ်ပါးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်	၉၇
၁၇။	ည	၁၀၃
၁၈။	ညရဲ့လက်ဆောင်	၁၁၁
၁၉။	ရောက်ဟုန်သို့သတိရခြင်း	၁၁၇
၂၀။	အပြာရောင်ကက်ဆက်ကလေး	၁၂၃

အမှာစာ

စာအုပ်	- လှည့်များရဲ့ကဖေး
စာရေးဆရာ	- လင်းသက်ငြိမ်
အမှာရေးသူ	- နေမျိုး

လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့စာမူတွေကို တစ်စုတဝေးတည်းဖတ်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ၁၉၉၀ စာပေနယ်ပယ်ကို ခြေလှမ်းစမိတဲ့အချိန်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ စာပေတောအုပ်ကြီးထဲကို ရောက်ရှိခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့အက်ဆေးအချို့ကို ဖတ်ပြီးကျွန်တော်ပြောပြချင်တာ နည်းနည်းစီပြောသွားပါမယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ လင်းသက်ငြိမ်ဟာ သူ့ရဲ့လက်ထဲက ကလောင်နဲ့ စာပေလက်ရာတွေ ခေတ်တီးနေနိုင်ပြီဆိုတာပါပဲ။

အိမ်

အိမ်ကိုသူရေးဖွဲ့ထားတယ် ဒီကနေ့ခေတ်မြို့ပြလူသားများရဲ့ဘုံသဘောဆောင်ကြတဲ့အကြောင်း၊ အရာတစ်ခုကို သူကောက်ယူရေးသားခဲ့တယ်။ အိမ်အကြောင်းသူ့အမှတ်ရချက်တွေဟာ နာကျင်မှုကိုကုစားရာ ဖြစ်သလို မိမိကိုယ်ကိုပြန်လည်တည်ဆောက် ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့နေရာတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ပါ။ သူ့အိမ်ကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်သမီးလေးကို သတိရမိပါတယ်။ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဟာ မိသားစုဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံး အဓိပ္ပာယ်တည်ရှိရာဆိုတာ သူမမေ့မလျော့ဖော်ပြနိုင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြေးထုံထုံဆိုတဲ့ သမီးကို သူ့အဖေကမျှော် နေပါတယ်။ အိမ်ကတစ်ခါတစ်လေ အဝေးကြီးမှာရှိနေတတ်ပြီး မရောက်ရောက်အောင်ပြန်လာကြရတာ၊ လင်းသက်ငြိမ်ကတော့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ First perason နေရာကနေပြောပြပါတယ်။ သူဟာညှိုးဖျော့သစ် ရွက်တစ်ရွက်လိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံဖော်ခဲ့တယ်။ သူမွေးထားသည့်သား၏ မျက်နှာအနေအထားကို အမေဖတ် မိနေမည်မှာ သေချာပါသည်လို့သူရေးတယ်။ မြို့ပြခေတ်ကြီးထဲ မအောင်မြင်သေးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကိုဖော်ပြဖို့ကြိုးစားခဲ့သလို သူဘာဖြစ်ချင်တာလဲမသိဘူးလို့ စာဖတ်သူကို စဉ်းစားကောင်းစဉ်းစားမိစေနိုင်တဲ့ အနေအထားကိုလည်း တင်ပြနိုင်ခဲ့တယ်။

ပန်းဖလက်ကချာလေးတွေနဲ့ကျွန်တော်

ပန်းဖလက်ကချာလေးတွေနဲ့ကျွန်တော်မှာ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ကနဦးကျေးရွာပြုမှုနဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် စတင်တာ လွှတ်ချိန်ကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ဒီကနေ့စာမျက်နှာ အသီးသီးမှာ ထင်ရှားအောင်မြင်နေသူတွေ ဖြတ်သန်းနေသူတွေ၊ ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသူတွေအားလုံးက ပန်းဖလက်ကချာနဲ့ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်ပါတယ်။ အများစုက အဲဒီလိုပါပဲ။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ပန်းဖလက်တွေဟာကြီး ကောင်ငင်စကလေးတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် အရွယ်ကူးလူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံတွေလိုမျိုး အပြစ်ကင်း ဝင်နေလိမ့်လို့ ရှုမြင်ကြည့်မိပါတယ်။ ကချာမပီ စာမမည်သေးတဲ့အချိန်ပေမယ့် ရင်းမြစ်မှုလကျ

ကျန်တဲ့ ရိုးသားစင်ကြယ်သော အနုပညာဟာ အဲဒီအချိန်မှာကြည့်ရင် တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အနုပညာသမား တစ်ယောက် ဘယ်ဒီဂရီနဲ့ ရွေ့မယ်ဆိုတာ အဲဒီအချိန်မှာစူးစမ်းကြည့်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ လင်းသက်ငြိမ်က အခုဆိုရင် လက်ရေးမင်ကူး ပန်းဖလက်ကချာရေးသူမဟုတ်တော့ပါ။ ကချာ သူ့စာတွေကို အသိအမှတ်ပြု တခုတ်တရ ဖတ်ရှုနေရတဲ့အချိန်ကိုရောက်နေပြီဖြစ်လို့ နောက်ထပ် ဘယ်ဒီဂရီနဲ့ ရွေ့မယ်ဆိုတာ စိတ်ချ လက်ချ ဖြစ်နေရလောက်ပြီလို့ မှတ်ချက်ပြုလိုပါတယ်။

ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ ညတစ်ကောင်

ပုရွက်ဆိတ်ကို ကျော်စွာထက်ရေးဖူးတယ်၊ ပုရွက်ဆိတ်ကို မောင်အောင်ပွင့် ရေးဖူးတယ်။ ပုရွက်ဆိတ် ကို နီကိုရဲလည်း ရေးဖူးတယ်။ နီကိုရဲ ပုရွက်ဆိတ်က ငါးအကြေးခွံကြီးတစ်ခုကို စုဝေးသယ်ယူကြတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ။ ကျော်စွာထက်ရဲ့ပုရွက်ဆိတ်တွေက ဆော့ခရုတ္တိနဲ့ ပုံနိုင်းနိုင်းယှဉ်ပြောပြရတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်လေး၊ မောင်အောင်ပွင့် ပုရွက်ဆိတ်ကတော့တွင်းထဲကိုကျလာမယ့်လရောင်ကိုမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ပုရွက်ဆိတ်ပေါ့။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ပုရွက်ဆိတ်က ဘယ်လိုလဲ။ ရေတက်ရေကျချိန်ကို ပြောပြနိုင်တဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ပုရွက်ဆိတ်အကြောင်း ရေးဖူးတယ်၊ ဆန်ခွေတွေသူတို့တွင်းဝလာထားတာကိုကြုံရတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တွေပေါ့။

ပြတင်းပေါက်ကလေး

လူ့ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုဟန်ရှိပါတယ်။ စိတ်ကူးရွဲ့ရွဲ့တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရတယ်။ တစ်ချိန်ကခေတ်စားခဲ့သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား (မှန်းတည့်ချိန်တွင်နေဝင်သည်) မှ လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်လိုက်တာ လောကကြီးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကျွန်မဒီဘဝရောက်သွားတာပဲဆိုသောစကားကို အမှတ်ရမိ။

ပြတင်းပေါက်ကလေးမှာ ညင်သာတဲ့စိတ်ကူးရဲ့ အာရုံကျက်စားမှုနယ်ပယ် ဖြန့်ကျက်ခြင်းကို နစ်လိုဖွယ် တွေ့ရတယ်၊ ကမ္ဘာမြေနဲ့

လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဆက်စပ်ပေးထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးဟာ စာရေးသူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လောက်ထိဝေနာလက်ာရကိုကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ဖို့လိုသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် လုံလောက်တဲ့အဖြေတစ်ခုပါပဲ။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ စကားပြေရေးသားမှု အတတ်ပညာကို သတိပြုမိစေတဲ့ စာတစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ငြိမ်သက်တဲ့အတွေးစိတ်ကူးများကို စနစ်တကျ နေရာချထားနိုင်တဲ့ ဂုဏ်သတ္တိကိုတွေ့ရတယ်။

ကိုယ့်အကြောင်းမပါတဲ့ဇာတ်လမ်း

ကိုယ့်အကြောင်းမပါတဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုဖတ်ရတော့ လင်းသက်ငြိမ်ကို ကျွန်တော်သတိမပြုမိဘဲမနေနိုင်ပါ။ သူဟာ ကျွန်တော့်လို (ဒီထက်ပိုပြောရရင်) ကျွန်တော်တို့လို စာရေးသူတွေးဆတတ်သူတစ်ယောက်ပါလားလို့ သတိပြုမိတာပါ။ သူ့ခေါင်းစဉ်က ကိုယ့်အကြောင်းမပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းတဲ့၊ သစ္စာနီကရေးခဲ့တယ်၊ ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ပါလို့ရေးခဲ့တယ်။ လူငယ်ဘဝရဲ့မကြောက် ငအုံမကြောက်ရေးခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ပြောပြချင်သေးတယ်၊ ဆရာဇော်ဇော်အောင်က "ဒါအကုန်ပဲ" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာကျွန်တော်ရေးဖြစ်တာက "ဒါအကုန်ပဲလား" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုပါ။ ဒါတွေကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ လက်ခံသဘောပေါက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ လင်းသက်ငြိမ်မှာချစ်စရာကောင်းတဲ့အချက်ရှိတာက သူဖတ်ခဲ့တဲ့စာတွေရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုထဲမှာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ် ဖြစ်ခြင်းကိုဖော်ပြနိုင်ခဲ့တာတွေပါပဲ။ ဒါဟာ လင်းသက်ငြိမ် ဘယ်ဒီဂရီနဲ့ ဆက်ရွေ့မယ်ဆိုတာ ကောက်ချက်ချနိုင်မယ့် အနေအထားလည်းဖြစ်ပါတယ်၊

ရေကြီးချိန်အမှတ်တရများ

ရေကြီးချိန်အမှတ်တရများကတော့ဘယ်အရာကိုမှ အလွတ်မပေးတဲ့ စာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြေအတတ်ပညာပါပဲ၊ ရေကြီးချိန်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ နရီမင်းရဲ့ရေကြီးချိန်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးပါပဲ၊ ရေကြီးချိန်ကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်၊ ရွာထဲလူတချို့ လှေနဲ့ကမ်းကို

လှော်ထွက်လာပြီး လက်ထဲ ကကြိုး ကို ဆွဲလို့ကြိုးစရဲ့တစ်ဖက်မှာ နွားကြီးက ရေကူးရင်းလိုက်လာတာလေ၊ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ရေကြီးချိန်ရေးဖွဲ့ပုံ စကားပြေကိုကြည့်ပါ၊

အိမ်ရှေ့က လယ်ကွင်းတွေဟာ ရေပြင်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ရေစီးနဲ့မျောလာတဲ့သစ်တုံးများ၊ ရေစီးအား ကြီးတဲ့အခါဆို နွားတွေဝက်တွေပါ မျောပါလာတာကိုလည်း မြင်ဖူးပါတယ်၊ အရှေ့ရေအနောက်ရေဆုံတဲ့အခါ ရေကြီးအားကောင်းတယ်လို့လည်း အဖေတို့ပြောကြတာကို ကြားဖူးတယ်၊ အရှေ့ရေဆိုတာကတော့ ဝန်းသိုကလာတဲ့တောင်ကျရေဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်၊

လင်းသက်ငြိမ်ဟာ ဘယ်အရာကိုမှ အလွတ်မပေးပဲ ရေးနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကောင်းမွန်တဲ့ စကားပြေကိုလည်း သူပိုင်ဆိုင်နေပါပြီ၊ သူဟာ ရသစာပေကိုထည့်ဝင်သယ်ပိုးနေပါပြီ၊ သူဟာစာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်နေပါပြီ၊ သူ့ကလောင်ကို မျှော်လင့်နိုင်ပါပြီ၊

ဆံပင်ရှည်ရှည်အစွဲအလမ်း

ဆံပင်ရှည်ရှည်အစွဲအလမ်းက ဆံရှည်လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံကို ပြောပြချက်ပါပဲ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မိဘကိုပုန်ကန်မှု တစ်ခု အဖြစ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဟာ ခေတ်ကြီးထဲကို ယိမ်းဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရှင်သန်မှုအဖြစ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဟာ လူငယ်တွေရဲ့စိတ္တဗေဒ လှုပ်ရှားမှုဆန်းဆန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်က ဘာမဆိုဆက်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ခဲ့ဖူး တယ်၊ လင်းသက်ငြိမ်ကတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ညှပ်ပစ်ဖို့ဆံသဆိုင်ရဲ့ နံပေါ်ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ သူဘယ်လိုမှတ်ချက်ပြုခဲ့သလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုလက်စသတ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ဖတ်ရှုကြည့်နိုင်ပါတယ်၊

နစ်ကူးအတွေး

နစ်ကူးအတွေးမှာ လင်းသက်ငြိမ်ဟာ မြို့ပြရဲ့ထောင့်ကွေးကနေ ပွဲတော်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ မှတ်ချက်တွေချလို့၊ သူ့ဘာသာစိတ်ကူးကို မောင်းနှင်လို့၊ သူ့ဘာသာဘဝနေထိုင်မှု ဟန်ပန်တစ်ခုကိုတည် ဆောက်လို့ ဒီလိုတော့ဖြင့် သူ့အရေးအသားတွေထဲမှာ ဘာကိုကျွန်တော်တို့ရလိုက်နိုင်ပါမလဲ၊ သူ့အရေးအသားဟာ အများသူငါနားလည်နိုင်တဲ့ အရေးအသားများပါပဲ၊ နို့ပေမယ့် သူ့ရဲ့မိမိကိုယ်ကို ရှုမြင်ပုံကတော့ အများသူငါလိုမဟုတ်၊ ခြောင်ကျကျနဲ့ အရင်းအတိုင်းမြင်သွားစေနိုင်တာတွေပါ၊ ရိုးသားမှုကိုတော့ မပြောလိုပါ၊ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ဟန်ပန်တစ်ခုလို့တော့ဖြင့် ပြောပါရစေ၊

မြကွဒိန်နှင့်လူ

မြကွဒိန်နှင့်လူဟာ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ရင့်ကျက်မှုတစ်ခုပါပဲ၊ စာရေးသူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ရင့်ကျက်သလဲ၊ စာရေးသူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်စာရိတ္တရှိသလဲဆိုတာ သူရေးတဲ့စာတွေထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်၊ လင်းသက်ငြိမ်ဟာ လူ့ဘဝထဲက အခြေခံအကျဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များနဲ့ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပြီး သူ့မှာဘယ်လို စာရိတ္တရှိသလဲဆိုတာ ဒီစာစုကဖော်ပြပါတယ်၊ မိမိရဲ့ပကတိတန်ဖိုးကို မိမိဖော်ပြနိုင် ခဲ့တယ်လို့လည်း မှတ်ချက်ပြုရမှာဖြစ်ပါတယ်၊ လင်းသက်ငြိမ်တစ်ယောက် တစ်ချိန် ထင်ရှားအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရင် ဒီစာစုက အကွရာတွေဟာ အံ့ဩဖွယ်အဓိပ္ပာယ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊

ချစ်သူတွေရဲ့နာရေးသတင်း

ချစ်သူတွေရဲ့နာရေးသတင်းက စာရေးသူတစ်ယောက်တောင်းဆိုလေ့မရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ပြီး အဲဒီတောင်းဆိုလေ့မရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုမှ ဝဋ်ဒုက္ခကြီးမားစွာ ရေးမိနေရတဲ့အဖြစ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် လင်းသက်ငြိမ်ကို နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ ကချာဆရာတွေကြီးပွားတိုးတက်တာ ကချာဆရာတွေ ကောင်းစားတာကိုရေးချင်ပေမယ့်

လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ ကချာဆရာတွေရဲ့ နာရေးအကြောင်း၊ ကချာဆရာတွေရဲ့ကျန်းမာရေးအကြောင်းကိုသာ ဖတ်ရှုနေရတာပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လိုဆယ်ကြမလဲ၊ ဝိုင်းစဉ်းစား သင့်တဲ့ အရေးအသားတစ်ခုပါပဲ၊

အဖေနဲ့ကျွန်တော့် အပိုင်းအစ

အဖေနဲ့ကျွန်တော်အပိုင်းအစက လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ဖခင်ကြီး အပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားပါပဲ၊ ကျွန်တော့်စာမူပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကိုတွေ့ရင် ညှိုးချုပ်ကြီး၊ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး ဖတ်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုမြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတယ်၊ အဖေ့မျက်စိတွေ မှုန်ဝါးနေလေပြီတဲ့၊ ဒီနေရာလေးဟာ စာရေး ဆရာက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်တဲ့နေရာကလေးပါပဲ၊ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ဖခင်ကြီး အချိုရည်ဘူးတွေ ကြက်ဥတွေဆွဲပြီး ဝင်လာပုံကိုသေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားမိတဲ့အခါ တုန်လှုပ်ပြီး ကြက်သီးထဖွယ် မေတ္တာတရားကို တွေ့ရ ပါတယ်၊ လင်းသက်ငြိမ်ဟာ ဒါကိုပမေ့မလျော့ရေးသားတင်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာပျောက်ဆုံးသွားသူတစ်ယောက်အကြောင်း

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသူတစ်ယောက်အကြောင်း ရေးဖွဲ့ပုံဟာမြို့ပြလူနေမှုစနစ်ယန္တရား ကြီးထဲကတဝီဝီလှည့်လည်နေရတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်တွေကိုမြင်တွေ့ရသလိုပင် ဖြစ်ပါတယ်၊ မြို့ပြလူနေမှုစနစ်ယန္တရားကြီးထဲ လူတစ်ယောက်တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပုံမှာ ငြင်းဆန်၍မရနိုင်သောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝကိုသူ ရှုမြင်ခဲ့တယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝကို သူရှုမြင် နိုင်ခဲ့ချိန်မှာ သူသည်အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခုမျှလောက်သာ ရှိတော့တယ်၊ လူ့ဘဝ၏ မုန်တိုင်းထန် အရိုင်းဆန်သောနစ်များကိုသူဆက်လက်ဖြတ်သန်းပါလိမ့်ဦးမည်၊ ဤနည်းဖြင့်သူသည်စာဖတ်သူများ၏ နလုံးသားကို ခေါင်းလောင်းထိုးသွားခဲ့လေပြီ၊

မိုးကာအကျီ

မိုးကာအကျီမှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အက်ဆေးလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်၊ ဓမ္မဗိဗ္ဗာန်သဘောရှိပါတယ်၊ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သလို စာဖတ်သူတို့ စိတ်ကူးညက်ကွန့်မြူးနိုင်မယ့် စာစုတစ်ခုလည်းဖြစ်ပါတယ်၊လူလတ်တန်းစားမိ သားစုတို့ရဲ့ရုပ်ပုံ ကားချပ်အချို့ဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော အနုပညာလက်ရာတစ်ခု လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုစာစုတွင်ဖတ်ရှုခဲ့ရသည့် လူလတ်တန်းစားတို့၏ရုပ်ပုံကားချပ်များသည် လူ့ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှန်တကယ်တည်ရှိနေကြောင်း အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်၊ မိသားစုတစ်စု၊ ဘဝတစ်ခု အသက်ရှင်နေထိုင်ကြပုံကို ကြည်နူးလွမ်းမောဖွယ် မြင်တွေ့နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်၊

ည

ညဟာစကားလုံးတစ်ခု ဝေါဟာရတစ်ခုအနက်အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုကို ဝေနာလက်ာရနဲ့ ဆက်စပ်ရေးဖွဲ့ သွားတဲ့ သိစိတ်လျှဉ်ရေးနည်း ဆန်ဆန် စကားပြေလက်ရာတစ်ခုပါပဲ၊ လင်းသက်ငြိမ်တို့ခေတ်မှာ အခြင်းအရာ တစ်ခုရှိတာက သရုပ်မှန်၊ ဂန္ထဝင်ဟန်စာပေနဲ့ခေတ်ပေါ်ဟန်၊ မော်ဒန်စာပေလက်ရာတို့ဟာ တစ်ခုကို တစ်ခု ထိုးနက်တိုက်ခိုက်မှု မရှိတော့သလောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ဂုဏ်ရည်နဲ့သူကိုယ့်ဂုဏ်ရည်နဲ့ ကိုယ်ရပ်တည်ရေးသား ဖော်ပြလာကြချိန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ၊ ဒီအက်ဆေးထဲမှာ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့သရော်လိုဟန်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်တွေ့နေရပြီး သူဟာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့ အရာကြီးကို လက်နဲ့တို့စမ်းကြည့်နေဟန်ကိုလဲ မြင်နေရသလိုပါပဲ၊ ဖတ်ရှုသူတွေအဆင်ပြေအောင်လည်း သူအားထုတ်ထားကြောင်းတွေ့ရတယ်၊

ယဉ်ပါးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်

ယဉ်ပါးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်က စာဖတ်သူကိုတွေးဆဆင်ခြင်စေတဲ့စာတစ်ပုဒ်၊ စာဖတ်သူကို အလုပ်ပေးတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ပါ။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့စာတစ်

ပုဒ်ပါ။ ဘဝအတွေ့အကြုံတိုင်းဟာဖတ်ရှုရတာ ကောင်းမွန်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်မလာနိုင်ပါ။ တွေးဆဆင်ခြင်တတ် ထုတ်ဖော်တင်ပြတတ်မှသာ ဖတ်မျော်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ တွေးဆဖြင်ဆင်တတ်၊ ဖော်ထုတ်တင်ပြတတ်ရုံမျှမက စကားပြေကောင်းကောင်းကလေးနဲ့ ရေးဖွဲ့တတ်ရင် အခုလိုစာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့ အားထုတ်မှုတစ်ခုပါပဲ။

ဟင်းနစ်တုံးရဲ့အရသာ

ဟင်းနစ်တုံးရဲ့အရသာဟာ မိသားစုတစ်ခုရဲ့ ပိုင်းဖြတ် ရုပ်ပုံတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဟင်းနစ်တုံးဟုဆိုသော်လည်း လင်းသက်ငြိမ်ရေးသားဖော်ပြသွားသည်မှာ လူ့ဘဝတစ်လုံးကို ချွတ်ခနဲမြင်လိုက်ရစေပါတယ်၊ ထိုမှခေတ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို တစ်နံတစ်လျားမြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ မိသားစုဝင်၊ စားဝတ်နေရေးအသုံးစရိတ်၊ မိသားစုပညာရေး၊ ပညာသင်ယူနိုင်မှုအခွင့်အလမ်း၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်မှု၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု စသည်ခေါင်းစဉ်များနှင့် ခပ်ရေးရေးယှဉ်ထိုးကြည့်နိုင်သော အက်ဆေးစာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ လင်းသက်ငြိမ်ကို ကောင်းစွာမျှော်လင့်နိုင်ပြီ။ ဘဝသည် မျှော်လင့်ချက်ထားရှိနိုင်ပါမှ ကောင်းမွန်သော လူ့ဘဝဟု ကျွန်တော်ထိုခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ်လင်းသက်ငြိမ်ရဲ့စာပေလက်ရာများ ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ဒီတိုင်းပဲ ထားခဲ့ပါတော့မယ်၊ စာရှုသူတို့ စာကြောဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်ပါတယ်၊ နစ်လိုစွာခံစားဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်၊

ချစ်ခင်စွာဖြင့်
နေမျိုး
၂၅-၁၂-၂၀၁၈